

2. DAN CAMINA

Dva angela ob mrzli reki

Četrtek, 24. avgusta 2017

Na tej poti nismo sami.

Najprej negativni pomen tega spoznanja. Prinesla ga je prva noč v Roncesvallesu [ronsesváljesu], v čudovitem dvorcu, kamor se nas je nagrmadila vsa množica od prve, verjetno najzahtevnejše etape na caminu. Okoli dvajset ljudi, nagnetenih na nekaj kvadratih, ne pomeni samo opogumljajoče navzočnosti sotrpinov, temveč tudi njihove nočne speve, vsakega po svoji viži. Tako sem prvič v življenju spal s čepki v ušesih, pa nisem prepričan, če mi ni pri prilagajanju množici smrčajočih zvokov bolj koristil napor prvega dne, še podkrepjen z dolgo potjo od doma.

Dan pa nam je prinesel drug pogled. Srečali smo dva angela.

Prvi angel je prinesel kos *choriza* [čorisa], nekakšne suhe klobase, ko smo uničeni, dehidrirani in utrujeni od strašne španske pripeke v opoldanski vročini sedeli pod hrasti. Bila je to skupina mož na konjih, menda smo se jim zasmilili, pa so nam ponudili malce svoje malice. Niso znali angleško, ampak saj ljubezen ne potrebuje drugega jezika kakor dejanja. »Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti« (Mt 25,35).

Potem smo se spustili do ljubke vasice Zobiri [sobiri] in tam pod starinskim kamnitim mostom v mrzli reki, kakor

še številni drugi popotniki, nekoliko osvežili svoja prepečena telesa. Dobro nam je delo. A ker smo počakali, da se je vročina nekoliko poglela, in se šele potem v poznem popoldnevu čez travnike z zlatimi travami podali proti Larrasoani [larasoánji], smo tja prišli komaj, ko je padal mrak. Prepozno, saj so *albergo*, torej naše edino prenočišče, že zaprli. Bili smo preprosto preveč utrujeni, pa še prepozno je bilo, da bi šli do naslednje vasi in tam poskusili srečo. In sem prvič razumel, kaj pomeni, da *nimaš, kamor bi glavo naslonil ...* Obupen občutek, ko si prepuščen na milost in nemilost, sam kot berač pred nebom ...

Takrat pa je prišel drugi angel, fant iz Normandije. Tako slučajno je prišel izza vogla, da ni mogel biti kaj drugega kot angel. Tudi tokrat ni bilo treba veliko besed, takoj je razumel, za kaj gre, tako da je rekel samo, da smo vsi, tako on kot mi, romarji, ki si enako zaslužimo streho nad glavo, in da naj zato mirno smuknemo v hišo, ne da bi za to kdo vedel. In zdaj smo tu, na tleh pri kopalnici, in hvaležni za bogat dan, poln sonca in robidnic ter dobrih ljudi, počasi tonemo v spanec.

Noge bolijo in ramena tudi in kožo, ožgano od sonca, zaskeli vsak dodatni žarek. Ampak preden sem šel, so mi rekli, naj ne mislim, da bo šlo brez bolečin. Res ne bo šlo. Če hočeš srečati angela, moraš hoditi po poti, ki te čaka. In hoditi pomeni imeti bolečine. Imeti bolečine pa pomeni počasi čutiti in se zavedati, kdo si. Sprejeti bolečino pomeni sprejeti to, kar si. In po teh dveh dneh vidim, da sem slaboten in šibek človek, ki gre velikokrat čez svoje meje, da bi drugim dokazal svojo vrednost. A zdaj hodim, kolikor pač morem, počasneje, kot bi sam rad. Počasi sprejemam bolečino. Počasi sprejemam samega sebe. In poleg so angeli, ki jih pošilja Gospod.

Nisem sam. Nekdo hodi z menoj.

Marija, v tvoji tihi navzočnosti v mojem življenju naj spoznam, da nihče v svojem življenju ne hodi sam. Naj mi bo to v pogum in v opomin, da ne pozabim, da sem tu za nekoga, da za nekoga poskrbim. Amen.